

[Camre.]

for så vidt være naturligt, om det ikke er muligt — vil vi være teknemlige for en tilkendegivelse fra ministerens side om, at arbejdet i denne ekspertgruppe vil blive fremskyndet.

Hermed skal jeg på socialdemokratiets vegne tilsige vores medvirken til en omhyggelig og grundig udvalgsbehandling, og jeg skal samtidig på socialdemokratiets vegne anmode om, at dette lovforslag henvises til et særligt udvalg.

Erlendsson (FP):

Dette forslag til lov om lægemidler giver skiftende regeringer mulighed for vilkårlig indgriben over for visse dele af sundheds- og sygeomssektoren.

En hvilken som helst samfundsfilosofi kan når som helst tilgodeses gennem den meget udflydende definition af begrebet lægemidler, som rummes i § 1 og § 3, og ved de bemyndigelser, der gives sundhedsstyrelsen, som det blandt andet også på det veterinære område kan aflæses i lovforslagets § 45. Lovens bemyndigelser kan også benyttes, hvis det f. eks. ønskes at forbyde salg af vitaminpræparater i købmandshandelen, og endelig vil loven kunne bruges til at forbyde og strafforfølge forhandling af uskadelig homøopatisk medicin og anden såkaldt naturmedicin, hvis ufarlighed er evident, men som må antages tillige at være uvirksom. Dette er dog sikkert en sandhed med modifikation. Troen alene kan som bekendt flytte bjerge.

Hvad specielt angår organismens mineralstofskifte, befinder den lægevidenskabelige indsigt sig endnu på erkendelsens første trin, hvormed jeg ikke har taget stilling hverken for eller imod de meget opreklærede tabletter, som store dele af befolkningen i dag sætter til livs med himmelvendte øjne. Jeg vil blot advare mod, at låget sættes alt for fast på den gryde, hvor den folkelige tro eller overtro, hvad man nu alt efter sin indstilling vil kalde det, så stiltfærdigt bobler her i Danmark.

Ved siden af alt dette, som henviser principielt vigtige beslutninger til rent administrative skøn, fører man sig på andre områder frem med teoretisk perfektionisme og rigoristiske krav. Således er der i forhold til apotekerloven, som denne lov skal erstatte,

en væsentlig skærpelse, udtrykt i §§ 6 og 32 og i bemærkningerne til disse. Det gælder kravet om, at fællesnavn på etiketter m. v. og i al slags informationsmateriale skal angives med samme typer og på lige så fremtrædende måde som lægemidlets eventuelle særnavn. Dette kan i de fleste tilfælde for emballagens vedkommende ikke lade sig gøre i praksis, da adskillige fællesnavne er meget lange og komplicerede. Desuden er der i mange tilfælde forskel på NFN- og INN-betegnelsen, og hvilken skal da vælges? Især er problemet uløseligt for kombinationspræparater.

Det må være tilstrækkeligt som hidtil praktiseret, at pakninger m. v. under deklarationen viser indholdsstofferne benævnt ved fællesnavne eller, hvor sådanne ikke findes, ved den kemiske betegnelse. Det vigtigste er jo, at medicinalpersoner umiddelbart kan konstatere, hvad et særnavnpræparat indeholder, og dette sker upåklageligt med det nuværende system. Det må derfor dække behovet, at det i bemærkningerne til § 6 anføres, at en specialitets aktive indholdsstoffer deklarerer på en letlæselig måde.

Endvidere skal anføres, at det i fremtiden er påbudt at påtrykke etiketter m. v. et fællesnordisk varenummer, sekscifret og letlæseligt. Efter min mening vil denne bestemmelse også i informationsmaterialet skabe store praktiske vanskeligheder. I de fleste tilfælde kan man vel tale om en konfusion i stedet for en ønskelig klarhed, da præparatet så at sige skal optræde med 2 navne.

Lovforslagets § 12 indeholder en bestemmelse om, at indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at sera, vacciner og andre biologiske lægemidler, der forhandles eller udleveres fra statens seruminstitutioner, ikke skal optages i sundhedsstyrelsens specialitetsregister. Som begrundelse anføres ressourcebetragtninger. I første række er dette et brud på lovens principielle opbygning, hvorefter alle lægemidler af sikkerhedsmæssige grunde bør underkastes samme vilkår, uanset hvem fremstilleren er. Det er yderst betænkeligt, at en institution, blot fordi den er statsejet, skal have særrettigheder. Øvrige statsinstitutioner, bl. a. DSB, må jo rette sig efter færdselslovgivningen, ligesom statsrevisorerne kontrollerer de enkelte mi-